

βδέλλα

βδέλλα κ. **αβδέλλα**, **η**, ουσ. [<αρχ. βδέλλα <βδάλλω (= βυζαίνω, αρμέγω)], η βδέλλα· άνθρωπος ενοχλητικός, φορτικός, που ζει παρασιτικά σε βάρος άλλου: «μην του δίνεις πολύ θάρρος, γιατί είναι τέτοια βδέλλα, που θα σε κάνεις να στενάζεις»·

- μου 'γινε βδέλλα, βλ. φρ. μου κόλλησε σαν βδέλλα·

- μου κόλλησε σαν βδέλλα, προσκολλήθηκε φορτικά επάνω μου, για να αποκομίσει διάφορα οφέλη ή για να κάνει την εμφάνισή του δίπλα μου και να προβληθεί ή πιο απλά επειδή δεν έχει άλλη παρέα: «μου κόλλησε σαν βδέλλα, όταν έμαθε πως έγινα διευθυντής του εργοστασίου || επειδή είμαι μέσα σ' όλα τα κόλπα, μου κόλλησε σαν βδέλλα και κάνει κι αυτός τον κάποιον || είναι καινούριος στην πόλη μας κι επειδή δεν έχει άλλον γνωστό, μου κόλλησε σαν βδέλλα». (Λαϊκό τραγούδι: κι όταν δεις καμιά κοπέλα **την κολλάς σαν την αβδέλλα**, με τα κόλπα σου ζυγώνεις αλανιάρη τη διπλώνεις). Συνών. μου κόλλησε σαν αλογόμυγα / μου κόλλησε σαν βεντούζα / μου κόλλησε σαν κολλητσίδα / μου κόλλησε σαν κρεατόμυγα / μου κόλλησε σαν στρείδι / μου κόλλησε σαν τσίκλα / μου κόλλησε σαν τσιμπούρι / μου κόλλησε σαν τσιρότο / μου κόλλησε σαν τσίχλα·

- μου πίνει το αίμα σαν βδέλλα ή μου πίνει το αίμα σαν τη βδέλλα, προσκολλήθηκε επάνω μου και μου απομυζά συστηματικά χρήματα: «απ' τη μέρα που τον γνώρισα, μου πίνει το αίμα σαν βδέλλα»·

- μου ρουφάει το αίμα σαν βδέλλα ή μου ρουφάει το αίμα σαν τη βδέλλα, βλ. φρ. μου πίνει το αίμα σαν βδέλλα.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας